

AI AI AI

Lo més gran del món!

(Propaganda pel Fet!) RUMBA

Costa trobar discos de rumba que sonin actuals: la majoria depenen en excés dels esquemes clàssics del gènere, d'allò que van inventar en el seu dia **Gato Pérez** i **Peret**. Si haguéssim de citar exemples de grups que han estat capaços de fer sonar de manera diferent l'etern ventilador, un dels noms que hi hauria de figurar és, sens dubte, el dels renovats **Ai Ai Ai**. *Lo més gran del món!* és el retorn de la mítica formació de Pep Lladó i Rafalito Salazar, ara sense Miquel Górriz però amb els fitxatges del guitarrista David Torras i d'un sorprenent Jordi Gas (exbaixista de **La Banda del Bar**) com a cantant. **Ai Ai Ai** serien membres honorífics d'una hipotètica ONG d'irreverents sense fronteres: combinen amb habilitat i sense les sobredosis pròpies d'algunes bandes del 'so Barcelona' el so balcànic, l'havanera, el reggae, el funk i algun apunt electrònic. Remesclen **Massilia Sound System** a "Dimanche aux gaudes", reinventen el garrotín a "El miracle" i col·laboren amb Joan Garriga (**La Troba Kung-Fú**) i Gertrudis a "Maquinolandera". **Un pas endavant per a una escena rumbera sovint mancada d'idees.** ROGER PALÀ ***

LA BANDA DEL YUYU

Real

(RGB Suports)
ROCK'N'ROLL

La banda de les comarques gironines fa temps que va deixar de fer versions per endinsar-se en els temes propis. Després d'haver presentat el seva primera maqueta homònima, ara arriba *Real*, un treball que vol ser el mirall de la realitat que han anat creant i enfortint a còpia de concerts. **La Banda del Yuyu** proposen un so que ha begut del rock que admiren —**The Rolling Stones**, **Traffic**—, però que va més enllà dels referents i vol ser tan *Real* i guitarrer com els seus directes. En el seu particular univers els brindis els protagonitzen les copes trencades i el "Licor amarg", mentre "L'àngel" arriba tard i va vestit de negre. La droga d'aquesta **Banda** és "Silenciosa", l'amor es diu "Mossega'm", les llàgrimes les "Plora nina" i la retirada es titula "El pont de pedra". **La vella recepta segueix vigent i real: sexe, drogues i rock'n'roll.** ELISENDA SORIGUERA ***

MARCEL CRANC

Ara

(Primeros Pasitos)
POP D'AUTOR

Segon àlbum del mallorquí: després del debut, *Animal fràgil* (Blau, 2006), **Marcel Cranc** arriba *Ara* carregat amb milers de tatuatges d'amor, fets amb bon gust i classe. empremtes i dibuixos sonors, en un treball que engega amb la tendresa i cruesa de tot allò que "Hi haurà" quan no hi seràs tu, el moment de les crostes, cicatrius, mapes i dolors. Continua amb "Desset": quan la ferida de la fi de l'adolescència encara està oberta i crema, caldrà mirar 'cap envant no esperis més'. Aquest és el savi consell del metge, la veu de l'experiència. Les seqüeles de la guerra es diuen "1936", quan el botxí mata un fill, mentre que l'"Anatomia" d'*Ara* ens dibuixa un cos sense extremitats, on ha de ser el crit —i no la figura— el que et faci venir. La crítica és "Refugi nuclear", si l'illa de Mallorca ha quedat així, retornem al refugi i fem l'amor. En contra de les expectatives, aquest "Naufragi" fa renèixer les esperances per tornar a començar, i "Seré" és el clam al sempre junts. Una mica de "Morfina", una passió sense nom ni cos, que enllaça amb "Autobiogràfic #2", la tristesa amable de tot l'enyor melancòlic. "No caic" és tot el que un no voldria ser, "Tot Sol" és l'olor de l'horabaixa, mentre "De cor" és l'espera eterna, on ni tan sols sembla que passi el temps. Tot acaba amb "Fas": el present, el sexe, l'arrel i els ocells que roseguen el cos. **Un bon disc de tretze cançons per llegir i escoltar, pintades amb la sensualitat i abraçades amb cants de sirenes. Una passejada per la innocència, històries profundes i melodies suaus.** ELISENDA SORIGUERA ***

JORDI BOIXADÓS

El cel, aquí

(Picap)
CANÇÓ-POP

El novel·lista **Jordi Boixadós** defensa una proposta mixta de cançó d'autor i pop-rock, identificativa pel seu particular timbre de veu i per la producció del duet format per **Xavi Vidal** i **Berni Mora**, juntament amb el mateix autor. L'aposta és per uns ritmes i melodies àgils que embolcallen els recitats de **Boixadós**, però en un moment on s'ha de suar per vendre un disc compacte ens temem que la seva nova obra no assolirà guanyar-se gaire audiència. L'afectació de la seva cançó lírica es combina amb certa convencionalitat i la lleugeresa dels coixins de pop-rock emprats. L'efecte estètic ens pot recordar l'agradable insubstancialitat d'un poema a un amor de cap de setmana, i l'audiència molt possiblement pot semblar rutinària a una audiència no rendida als encants de la cantautoria i a la força de la paraula. A més de les cançons emotives dedicades al seu germà Ricard, hi ha un canvi d'orientació —com el que proposa la dramàtico-introspectiva "Londres juliol '05", que s'agraeix per lubricar una audiència més aviat monòtona en termes generals. **Cançó pop prescindible, amb moderat atractiu i escasses novetats.** CONRAD VALLVERDÚ **

ELS CONVIDATS

El millor dels somnis

(Alinyà Records)
POP-ROCK

El setè disc de la banda manresana s'inicia amb "Començar de nou": per tal d'encarar el nou treball posen el comptador a zero. Llàstima que això no signifiqui ni noves idees ni regeneració, sinó tornar a facturar el mateix de sempre. El CD continua amb "La pluja que ha caigut" —per quedar-te arraulit dins de casa—, els dubtes de "Per què?" —quan ja res no és com abans— o l'enamorament en trobar "Algú com tu". Les referències, cites i excèntricitats que ha de tenir qualsevol treball es presenten a "París no s'acaba mai": Robert Doisneau, el Sena, la Torre Eiffel i el Pont Neuf. Hi ha quatre incursions al castellà: "Julia", "Tu piel", "Sombras" i "¿Qué tiene la ciudad?". **La prova tècnica està superada, tornen als temes propis i a un terreny que dominen, però sense sorpreses.** VINYET FARRÉS **

CRIS JUANICO

Tot de mi

(Música Global)
CANÇÓ-JAZZ

Dos anys després d'aquell *Vola'm a sa lluna* (Música Global, 2006) arriba aquest segon lliurament de **Cris Juanico** amb l'**Original Jazz Orquestra del Taller de Músics**. La veu de **Juanico** es troba més còmoda i sona més propera. La selecció de les cançons també hi ajuda, la majoria són —tot i el "Diga'm irresponsable"— més sentimentals, si és possible. Hi ha més material sensible, com el plany "Tot de mi", és també 'tot teu' en una adaptació de l'esplèndida "I'm Your Man" de **Leonard Cohen** —amb un final de vents, brillant—, o la meravella que és "Riu de lluna" ("Moon River"), un cant al 'fidel amic meu' amb un solo profund a càrrec de **Darío García** (trombó baix). S'inclou una versió del "Love Me Tender" d'**Elvis Presley**, on **Cris Juanico** fa un duet amb la cantant **Txell Sust**, que té un moment desenfrenat i histriònic, com els vents huracanats del "Queda't amb mi" ("Stand By Me"). **El segon plat del Juanico crooner està servit amb base a les cançons inoblidables i algunes trampes suaus.** HELENA M. ALEGRET ***

HEROIS DE LA CATALUNYA INTERIOR

Glamour almo-gabber
(Ratafia i Manta)
ELECTRÒNICA

Herois de la Catalunya Interior ofereixen en la seva primera entrega 22 talls que són la prova de fins on poden arribar certes mentes malaltisses quan tenen camp per córrer. D'un temps ençà hi ha una sèrie de bandes que han perdut la por d'atacar tots els tòpics de la correcció política, i en això els **Herois** hi tenen la mà trencada: són homòfobs a "Papallonez", fan un atac a la modernitat de "Barsalona", es mostren a favor de la lluita armada i en contra dels immigrants a "Toc a sometent", defensen els al·lucinògens a "Bolets" i culminen els despropòsits amb "Brackets A.P.", un clam a favor del sexe amb menors d'edat. Loient té dues opcions: enviar una còpia del disc a l'Audiència Nacional, o partir-se la caixa sense perdre de vista que, més enllà de la provocació, els **Herois** retraten aquelles parts fosques de la societat que sovint les mentes més benpensants no volen abordar. I ho fan a partir de ritmes electrònics, tecno i hip-hop de qualitat, amb bona producció i una acurada imatge. **Potser fan por, però Catalunya també és això.** R.P. ***